A Girona, de l'eufòria a la resignació en 45 minuts

Els bars, sobretot els del centre, s´omplen el dia que tothom estava convençut de celebrar l´ascens a l´elit

A Girona, de l'eufòria a la resignació en 45 minuts

a Girona estava tot preparat per celebrar l'ascens, però finalment la nit va ser molt silenciosa i sense gent als carrers. Mitja hora després del xiulet final de l´àrbitre no quedava cap rastre del dispositiu de seguretat ni dels mitjans desplaçats. Són els efectes d´una derrota que fora del terreny de joc es va seguir amb gran atenció des dels diferents establiments de la ciutat que habitualment fan els partits de l´equip i altres que de forma excepcional es van omplir de seguidors que en quaranta-cinc minuts van passar de l'eufòria a la resignació. La majoria van marxar amb el convenciment que només és qüestió de temps.

Ahir la gent tenia la sensació que era el dia, i que després de la derrota dissabte del Getafe amb el Valladolid, els de Machín rematarien la temporada aconseguint el punt que necessitaven davant del Nàstic. A l´estona prèvia a l´inici del partit ja es respirava un gran ambient, i sobretot optimisme. Molts aficionats lluïen la seva samarreta del Girona. Hi havia més banderes penjades als balcons del que sol ser habitual, i fins i tot algun autobús portava una bufanda al vidre davanter. Els que no van poder seguir-lo per televisió ho van fer per la ràdio o a les xarxes, però ningú se´l volia perdre. Els més previsors havien reservat lloc, i vint minuts abans de començar se sentien els càntics i els crits d´ànim. Un grup de turistes francesos que va creuar la plaça Independència va quedar sorprès per tanta eufòria aliè a la realitat de la fita històrica que podia viure´s.

Amb les terrasses plenes, algun va tenir problemes per trobar lloc, cosa que va provocar que molts es perdessin el gol de Pablo Maffeo als primers trenta segons de joc. L´esclat d´alegria es va fer escoltar per tot arreu, i fins i tot es van sentir petards que feien saber a tothom del que estava passant. Amb el 0-1 l´afició veia el somni de l´ascens a tocar, i més en veure que els gironins dominaven el seu rival. Amb avantatge al marcador el temps passava lentament allargant el sofriment d´una afició escarmentada i insegura. La lesió de Pere Pons abans del descans va ser una primera decepció, sentida de manera especial per les llàgrimes del futbolista quan sortia del camp. Superat l´ensurt la primera part va deixar bones sensacions, i el tema de conversa girava entorn a la necessitat que l´equip marqués el segon gol i sentenciés el duel.

A la represa, i gairebé amb la mateixa rapidesa amb la qual s´havia avançat el Girona a la primera part, es va passar de l´eufòria a la preocupació per culpà de l´empat amb la rematada de Manu Barreiro. La por de la reacció dels tarragonins a base de lluita va anar augmentant progessivament a mesura que van anar arriban les ocasions de perill contra la porteria de Bounou. Amb el doblet d´Uche en vuit minuts de diferència va enfonsar l´ànim dels aficionats, que en molts casos van decidir resignar-se a seguir la part final del partit esperant el miracle. Segurament per evitar el patiment hi va haver qui va preferir marxar abans d´acabar i el gest més repetit

va ser el de refregar-se la cara amb les mans intentant trobar una explicació a per què està costant tant al Girona sentenciar l´ascens.

Malgrat confirmar-se la derrota i deixar mala imatge en els segons quaranta-cinc minuts, la majoria de seguidors van tornar cap a casa capcots però confiats que celebrar l´ascens a Montilivi serà molt més bonic i especial.

Sense entrades per la visita del Saragossa a Girona, s´espera una nova festa a l´estadi i també a cada local on es pugui veure el partit. A dues jornades de finalitzar la lliga el que ningú preveu és que la sentència de l´ascens es pugui fer esperar una setmana més i s´hagi d´anar a certificar a Còrdova.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/05/29/girona-leuforia-resignacio-45-minuts/848854.html?utm_source=rss